

Medlem af Kommissionen i Modsætning til os andre, som naturligvis af den Grund maa se paa adskillige af disse Bestemmelser paa en noget forudindtagen Maade, det indrømmer jeg — fortjener Opmærksomhed under Lovforslagets videre Behandling her i Tinget. Kun har jeg savnet en Omtale fra den højtærede Ministers Side af den vigtigste Bemærkning, som kom fra det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds, nemlig den Tanke, at hvis vi, som her er foreslaaet, skal opretholde de kombinerede Sparekasser og Banker, altsaa hvis man ikke kan komme helt bort fra den i Henhold til Loven af 1880 visse Banker givne Tilladelse til at anvende ustemplede Kontrabøger, kunde man komme til, at disse Bankers Sparekassemidler skulde administreres paa samme Maade, som Sparekassernes Midler skal, med andre Ord, at disse Institutter i endnu højere Grad, end Lovforslaget her foreslaar, skulde deles i to, saaledes at en Sparekasse i Forening med en Bank ikke blot skulde have en særlig Reservefond og være underkastet Sparekassetilsyn, men ogsaa skulde anlægge sine Midler i Overensstemmelse med de for Sparekasser gældende Regler. Det ærede Medlem tilføjede — muligvis med Rette, jeg ved det ikke —, at maaske det saa ikke mere vilde interessere disse Banker at have Sparekasseafdelinger. Nægtes kan det dog ikke, at det vilde være fuldstændig logisk, om man sagde: vil du som Bank have samme Ret, som andre har som Sparekasser, maa du indrette en Sparekasse i din Bank og i alle Maader rette dig efter Sparekasselovens Fordringer, hvad disse Midler angaar. Efter min Erindring har dette Spørgsmaal ikke været behandlet i Kommissionen, men det forekommer mig, at det har Krav paa at blive overvejet. Det kunde muligvis føre til en Udvej af den Komplikation, som forekommer mig i Dag at være blevet overordentlig stor, idet den højtærede Minister, om jeg saa maa sige, med 3 Tommers Søm har slaæet fast det, de 4 Herrer i Kommissionen har sagt: at naar de ikke kunde faa Bankrenten fastsat, vilde de heller ikke tillade Bankerne at have stempelfrie Kontrabøger. Det forekommer mig at være meget ildevarslende for begge Lovforslag; men maaske man ad den anførte Vej kunde finde en Løsning.

Jeg maa dog gøre det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds opmærksom paa den Forskel, der er i alt Fald mellem det af ham fremhævede Institut med den store Sparekapital af 75 Mill. Kr., nemlig Den danske Landmandsbank, som han nævnede, og saa en

almindelig Sparekasse. Dette Institut vilde altsaa, som han sagde, have at henlægge en Ekstrareservefond paa 5 Mill. Kr. til Betryggelse for sine Sparere. Men til Betryggelse for disse i Forening med Bankens andre Kreditorer vil der jo være en Aktiekapital paa 60 Mill. Kr. og en Reservefond paa 10 Mill. Kr. Man kan derfor ikke ganske ligestille en saadan Bank med en af vore mindre Sparekasser, for ikke at tale om en Sognesparekasse med 100,000 Kr.'s Indbetaling. Der er dog en stor Betryggelse i saa store Pengemidler. Nu skulde der altsaa derudover være at henlægge 5 Mill. Kr. ekstra. Hvis man mener, at det vil volde en ganske overordentlig stor Forstyrrelse i denne og de dermed ligestillede Banker, der hidtil har haft Sparekassevilkkaar, skal jeg ikke benægte Muligheden deraf; men jeg skal dog henlede Opmærksomheden paa, at efter hvad jeg tror at vide, har den af mig nylig nævnte Bank omtrent 25 Mill. Kr. anbragt i 1ste Prioritets Obligationer, altsaa en fuldstændig sparekassemæssig Anbringelse, og dernæst har den et lige saa stort Beløb anbragt i Laan til danske Kommuner, en Anbringelse, som jeg ogsaa mener er fuldt stemmende med, hvad en Sparekasse kan tillade sig. Det er altsaa allerede omtrent 50 Mill. Kr., som denne Bank har anbragt paa sparekassemæssig Maade, saa at det slet ikke er saa utænkeligt, at det ikke vilde volde nogen stor Forstyrrelse, hvis man gik den Vej, som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds henlede Opmærksomheden paa. Det kan ikke nægtes, at man derved vilde være i fuld logisk Overensstemmelse med, hvad der forlanges af Sparekasserne. Først saa kunde man sige det, som jeg med mindre Ret sagde i Onsdags: at der var tilvejebragt næsten Ensartethed mellem disse Bankers Sparekassevirkosomhed og de egentlige Sparekassers Virksomhed, thi der mangler endnu dette, at medens Bankerne maa anbringe Sparekassemidlerne paa den Maade, de selv ønsker, faar Sparekasserne foreskrevet, hvorledes de skal anbringe dem. Jeg vil henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal, da det forekommer mig ikke blot i og for sig at have stor Interesse, men fordi der maaske her kunde være en Vej, ad hvilken vi kunde komme igennem den Labyrint, jeg unægtelig synes, vi er kommet ind i, efter at Mindretallets Fordring i Betænkningen om, at enten skal Bankerne høre op at tage Sparekassemidler, eller ogsaa skal de underkaste sig en Maksimumsrente, fastsat gennem et Raad, synes at være